

Beat Àlvar del Portillo

**L'any de la
misericòrdia**

Full informatiu núm. 12.
núm. 116, febrer 2016

3 Editorial

4 El sacrament de la Reconciliació

6 Les obres de misericòrdia

9 Favors del beat Àlvar

10 Fundació Junkabál

El beat Àlvar del Portillo va néixer a Madrid (Espanya) l'11 de març de 1914, en una família nombrosa, de profundes arrels cristianes. Va ser ajudant d'obres públiques, doctor enginyer de camins, doctor en filosofia (secció història) i en dret canònic. Des de 1935 es va incorporar a l'Opus Dei, i va procurar viure sempre amb fidelitat la vocació cristiana, en el treball i en els deures quotidians, i va acostar a Déu els companys d'estudi i de professió, i moltes altres ànimes.

El 1944 va ser ordenat sacerdot. El 1946 es va traslladar a Roma. Va servir també l'Església amb la seva dedicació en nombrosos encàrrecs que li va confiar la Santa Seu, especialment en el Concili Vaticà II. El 15 de setembre de 1975 va ser designat primer successor de sant Josepmària.

El 28 de novembre de 1982, quan el Papa Joan Pau II va erigir l'Opus Dei en prelatura personal, formada per fidels laics i sacerdots seculars, el va nomenar primer prelat d'aquesta circumscripció eclesialística, i l'any 1991 li va conferir l'ordenació episcopal. La seva tasca de govern es va caracteritzar per la seva comunió plena amb el Papa i els bisbes, la fidelitat al fundador de l'Opus Dei i al seu missatge, i un gran zel pastoral.

Va morir la matinada del 23 de març de 1994, al cap de poques hores d'haver tornat d'un pelegrinatge a Terra Santa, on havia acudit amb pietat als llocs que va recórrer Jesús a la terra. Aquest mateix dia, sant Joan Pau II va voler pregar davant les seves restes mortals, que ara reposen a la cripta de l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau, a viale Bruno Buozzi 75, Roma. Va ser beatificat el 27 de setembre de 2014.

Editorial

«Enlitiu el Senyor: Que nés de bo, perdura eternament el seu amor» (Sl 118, 1). En aquest Any Jubilar, el Papa Francesc ens convida a contemplar el misteri de la misericòrdia, i a experimentar l'amor de Déu que consola, que perdona i ofereix esperança¹. D'aquesta manera, en deixar-nos abraçar per la misericòrdia divina, ens fem capaços de ser misericordiosos amb els altres, com Déu ho és amb nosaltres.

Què és el que "a Déu més li agrada"?, preguntava recentment el Sant Pare. I responia: *Perdonar els seus fills, tenir misericòrdia amb ells, per tal que ells puguin al seu torn perdonar els germans, resplendint com torxes de la misericòrdia de Déu en el món. Això és el que agrada més a Déu*².

Aquest Any Sant constitueix un moment extraordinari de gràcia i de renovació espiritual³ per assolir, cadascú

en primer lloc, aquesta misericòrdia de Déu. En particular, ens ofereix l'oportunitat de redescobrir l'alegria i la pau que Déu Pare concedeix en el sagrament de la Reconciliació, i l'ocasió d'alleujar les penes alienes, practicant obres de misericòrdia corporals i espirituals.

En definitiva, és un temps propici per experimentar la proximitat i la tendresa de Déu, de manera que s'enforteixi la nostra fe i, així, el nostre testimoni cristià sigui més eficaç⁴. En aquest número volem fer-nos ressò d'aquesta invitació del Papa, de la mà del beat Àlvar del Portillo. ■

1 2 Montefalco, Mèxic, al maig de 1983.

¹ PAPA FRANCESC, butlla *Misericordiae Vultus*, 11-IV-2015, núm. 2 i 3.

² PAPA FRANCESC, Audiència, 9-XII-2015.

³ *Misericordiae Vultus*, núm. 3.

⁴ Cfr. PAPA FRANCESC, Carta en ocasió del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia, 1-IX-2015.

El sagrament de la Reconciliació

Manifestació de la misericòrdia de Déu

En aquest Any Jubilar, el Papa Francesc ens convida a redescobrir la misericòrdia de Déu. Per això ens ha proposat diversos mitjans; entre ells, redescobrir el sagrament de la penitència. *Novament posem convençuts al centre el sagrament de la reconciliació, perquè ens permet experimentar en carn pròpia la grandesa de la misericòrdia. Serà per a cada penitent font de veritable pau interior*¹.

A continuació recollim alguns textos de la predicació del beat Àlvar sobre la confessió:

La misericòrdia divina ve al nostre encontre

“Davant les nostres caigudes i pecats, la misericòrdia divina ens ve a trobar, especialment en el sagrament de la pau i la reconciliació, el sagrament de la penitència. Apropieu-vos a la confessió sempre que ho necessiteu, per netejar-vos dels vostres pecats i recuperar la gràcia de Déu”².

Recuperar l'amistat amb Déu

“L'únic motiu realment seriós de preocupació i d'amargor és el pecat, aquest voluntari apartament de Déu que deixa l'ànima a les fosques, amb el neguit d'haver perdut el sentit autèntic de la vida, o d'haver refredat almenys tan incomparable amistat: l'amistat amb Déu! Però ni tan sols en aquestes circumstàncies, que poden ser freqüents a causa de la nostra fragilitat, hem de deixar que el descontentament ens abati. Sentirem pena d'haver ofès Déu i correrem a recuperar la pau, reconciliant-nos amb Déu i amb els altres en el

sagrament de la penitència”³.

L'alegria de la confessió freqüent

“Confesseu-vos freqüentment. Feu el propòsit de millorar la vostra reconciliació sacramental amb Déu. Prepareu-la bé, examinant a fons la vostra consciència; si-gueu sincers, fometeu la contrició del cor, renoveu els desitjos de lluitar més per fer el bé. Poques alegries hi ha tan grans com la de sentir, després d'una confessió ben feta, el mateix que va sentir el fill pròdig: l'abraçada del nostre Pare Déu que ens perdona!”⁴

La força necessària per a ser testimoni de Crist

“Per recristianitzar la societat és imprescindible el recurs a la confessió sacramental, en la qual cada cristià rep la força necessària per a ser testimoni eficaç de Crist, amb l'exemple i amb la paraula, en totes les realitats terrenals que cal reconduir a Déu Pare. Cada un de nosaltres necessita acudir a aquesta font de la gràcia; i hem d'ajudar a molts altres -parents, amics, companys, veïns- a recórrer a aquest sagrament meravellós del Perdó diví”⁵. ■

¹ El Papa administrant el sagrament de la Reconciliació, a Rio de Janeiro, el 26 de juliol de 2013

² Confessions durant la beatificació del beat Àlvar, el 27 de setembre de 2014.

¹ *Misericordiae Vultus*, n. 17.

² Homilia, 30-III-1985; a ÀLVARO DEL PORTILLO, Orar. Como sal y como luz (selección de José Antonio Loarte), Planeta, Barcelona, 2013, núm. 254.

³ Homilia, 12-IV-1984; a *ibid.*, núm. 252.

⁴ *Ibid.*, núm. 255.

⁵ Homilia, 27-VI-1988; a ÀLVARO DEL PORTILLO, *Una vida para Dios*, Rialp, Madrid, 1992, p. 257.

Les obres de misericòrdia

Exemples de la vida del beat Àlvar

Mentre estudiava a la universitat, el beat Àlvar va col·laborar amb altres companys en l'atenció espiritual i material de persones desfavorides. Un amic seu, en Manuel Pérez, ens ha transmès uns records d'aquestes iniciatives:

"Aquells estudiants recorrien els suburbis desolats i agitats, distribuint almoines, bons de menjar canviables a botigues de queviures o tendes d'ultramarins, medecines, etc. Els diumenges ensenyaven el catecisme a la parròquia de Sant Ramon".

No limitaven la tasca als infants; també procuraven arribar als adults. "Estàvem preocupats per elevar el

nivell de formació espiritual d'aquella gent -explica en Manuel Pérez- i vam organitzar una cosa que ara pot semblar sorprenent, però que llavors no ho era: uns exercicis espirituals. Llavors la pràctica dels exercicis estava profusament difosa entre dones i homes de gairebé totes les parròquies de Madrid. I vam pensar que havíem d'organitzar per Quaresma uns exercicis per als pobres que ateníem, en el mateix local on fèiem la catequesi. En realitat, en comptes d'exercicis, van ser unes catequesis per a adults, que vam donar per torn els membres de la Conferència [de sant Vicenç de Paül]. Recordo particularment a l'Àlvar fent una d'aquelles xerrades: amb aquesta senzillesa i aquesta dolçor que sempre el van caracteritzar, sabia tractar aquelles persones amb gran afecte i comprensió. Van assistir-hi al voltant d'uns 20 homes".

El recés es va acabar amb un dinar "al menjador de la parròquia, gràcies al rector, que ens va proporcionar els aliments. Hi cabien uns cent comensals. Unes Germanes de la Caritat que hi havia davant, en un asil de cecs, ens feien el menjar -uns plats molt succulents i apetitosos- i nosaltres el servíem. Als homes se'ls

Obres de misericòrdia corporals

- Donar menjar al famolenc
- Donar beure a l'assedegat
- Vestir el nu
- Acollir el foraster
- Assistir els malalts
- Visitar els presos
- Enterrar els morts

donava vi i un paquet de tabac. L'Àlvar, igual que els altres, va participar activament en l'organització del menjar i es va posar a servir personalment aquella gent”.

En Manuel Pérez esmenta un altre episodi d'aquesta època, que va tenir lloc al costat de l'Arroyo del Abroñigal. L'Àlvar i ell hi havien acudit per visitar diverses famílies que vivien en barraques, i es van trobar “que una d'aquelles famílies havia tingut un altercat. La policia havia detingut els pares i els havia empresonat, deixant els quatre fills petits sols, abandonats a la barraca. Els pobres nois -un només tenia un any- estaven sense saber què fer: no tenien menjar i tremolaven de fred”.

Van portar els nens a la comissaria de policia, però estava tancada; llavors van donar diners a un veí perquè se n'ocupés fins l'endemà, en què tornarien per dirigir-se de nou a la comissaria. Però els guàrdies no tenien intenció d'ocupar-se de l'assumpte, de manera que van haver d'acudir a una institució benèfica: l'asil de Santa Cristina, que era a la ciutat universitària. Alguns dels nens eren tan petits que no sabien caminar encara. En Manuel Pérez va escriure: “Tinc gravada en la memòria la imatge de l'Àlvar, amb un d'aquells pobres nens entre els braços, pels carrers de Madrid, dirigint-se a l'asil”.

L'Àlvar del Portillo duia a terme aquestes tasques amb esperit cristià, com reflecteixen les paraules amb les quals, anys després, rememorava aquesta tasca: “Sempre aprenia d'ells: persones que no tenien ni per menjar i jo no veia més que alegria. Per a mi eren una lliçó tremenda”¹. ■

Obres de misericòrdia espirituals

- Aconsellar bé el qui ho necessita
- Ensenyar el qui no sap
- Corregir el qui s'equivoca
- Consolar el qui està trist
- Perdonar les injúries
- Patir amb paciència els defectes dels altres
- Preguar pels vius i els morts

¹ El beat Àlvar el 1937.

² Estada al Japó, al febrer de 1987.

¹ JAVIER MEDINA BAYO, *Álvaro del Portillo. Un hombre fiel*, Rialp, Madrid, 2012, pp. 76-78.

Favors del beat Àlvar

El bacteri va desaparèixer

La meva germana, que pateix d'insuficiència renal, està fent tots els tràmits per a un trasplantament que inclou, entre d'altres, anàlisis i estudis. Anteriorment li havien detectat un bacteri a l'estómac. Li van fer un tractament que la va posar malament i el va deixar sense acabar. Al centre del trasplantament li van dir que havia de corregir aquesta condició i va començar una altra vegada el tractament durant 10 dies, però només en va poder aguantar 8. Havia de tornar per fer-se novament l'estudi i em va demanar que l'encomanés perquè tot sortís bé, perquè no aguantaria un altre tractament, ja que no li provava gens. La vaig encomanar al beat Àlvar i el resultat va donar negatiu. Em va trucar molt contenta per dir-m'ho i, en dir-li que ho havia encomanat al beat Àlvar, ella també ho va agrair.

M. C. (Puerto Rico)

“Seguiré amb els estudis”

El meu fill cursa el tercer any d'universitat al Japó. Va formar un grup de música en el qual es va imbuir massa, deixant de banda els estudis. Al juliol va començar a dir que deixaria els estudis per dedicar-se més seriosament a la música. M'hi vaig oposar seriosament. Al principi vaig aconseguir que, en comptes d'abandonar els estudis, es prengués un període de descans, però ell continuava pensant de deixar la universitat a l'abril de l'any vinent i marxar a una altra ciutat més gran.

Vaig començar a encomanar l'assumpte a don Álvaro. Vaig tenir la sort d'assistir a la seva beatificació a Madrid. Durant el viatge, no vaig deixar de demanar la seva intercessió perquè el meu fill s'hi repensés i continués amb els estudis. Va ser molt gran la meva sorpresa quan l'endemà de tornar de Madrid, em trobo amb el meu fill que em diu: «Seguiré amb els estudis, trobaré una bona feina i dedicaré a la música les estones lliures».

La decisió del meu fill era molt ferma i no trobo explicació a un canvi tan sobtat. Per això considero que es tracta d'un favor que ens ha concedit don Álvaro.

G. O. (Japó)

A favor de la vida

Vaig escriure una obra de teatre en què l'argument principal és la defensa de la vida des de la concepció.

La vam presentar a una convocatòria pública, però amb el gran temor que estem governats per persones que més aviat tendeixen a promoure l'avortament generalitzat. Vaig suposar que no ens triarien. Vaig resar durant una setmana l'estampa a don Álvaro i al poc temps ens van avisar que havíem guanyat.

Ens va anar molt bé en les presentacions: se'n van beneficiar 40 escoles amb molts alumnes, des de 100 fins a 700 nois. Fins i tot algun ens va demanar de representar-la novament, encara que s'haguessin acabat les funcions reglamentàries.

J. W. (Colòmbia)

Reconciliació familiar

Tinc una neboda casada des de fa 10 anys i que té un fill de 4 anys. En fa dos, ella i el seu marit van passar per un moment difícil en la seva relació matrimonial. La causa va ser un període de greus dificultats financeres per la mala gestió econòmica del marit. Aquest últim va animar la meva neboda a anar-se'n a viure amb el seu únic fill a casa dels sogres, perquè no tenia amb què sostenir-los. Davant d'aquesta preocupant situació, vaig començar a resar amb insistència a don Álvaro. La situació es va complicar perquè el meu germà, en veure les difícils circumstàncies que travessava la seva filla, va emmalaltir de depressió greu i no volia cap tracte amb el seu gendre, fins i tot evitava i impedía que hi hagués qualsevol contacte amb ell a la casa.

Vaig seguir resant amb fe i insistència a don Álvaro, a qui havia conegut en persona. Recordo que una vegada m'havia parlat de la meva família: «Com més coneguim l'Obra, seran més feliços, i voldran formar-ne part també ells». Confiada en aquestes paraules, estava segura que d'alguna manera s'hi trobaria una solució. Per part meva, sempre que era possible, escoltava la meva neboda, estava prop seu i l'animava. Més tard, fa un any, la meva neboda i el seu fill han tornat a viure a casa del marit i hi són feliços, tot i la pressió dels amics i familiars que els havien aconsellat separar-se. Però no acaba aquí, al setembre passat, just durant els dies de la beatificació, el meu germà va convidar a sopar a casa la meva neboda, el seu marit i el fill, i els va assegurar al seu costat. He d'agrair al don Álvaro que s'hagi ocupat amb tant d'afecte de la meva família.

A. P. (Itàlia)

Fundació Junkabal

Amb l'impuls del beat Àlvar

Junkabal és una fundació que ofereix la possibilitat d'aprendre un ofici de dones amb escassos recursos de Ciutat de Guatemala. Promou també educació escolar, ajuda sanitària i distribució d'aliments. És una obra corporativa de l'Opus Dei, inspirada en els ensenyaments de sant Josepmaria.

El centre de capacitació professional va començar el 1963, en una casa llogada d'una zona marginal de la ciutat. De dilluns a divendres es dictaven cursos de cuina, tall i confecció, arranjaments florals, etc. Els dissabtes es feien classes de catecisme als fills de les alumnes i als altres nens dels voltants, i es visitaven famílies necessitades.

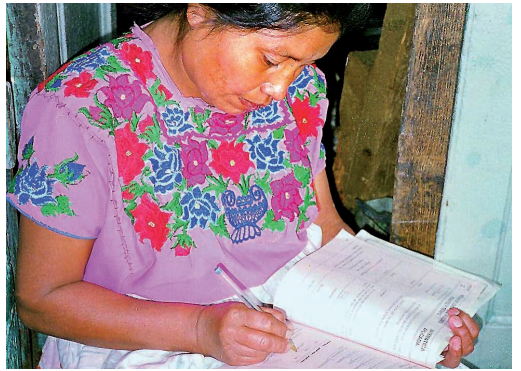
A partir de la construcció de la segona fase, el 1978, Junkabal ofereix també cursos per a pares, ensenyament primari i mitjà per a nenes d'entre 7 i 18 anys, i programes socials dirigits als sectors més desfavorits.

El 1992, amb l'encoratjament del beat Àlvar, es van dreçar nous edificis i es va multiplicar l'oferta educativa. Des de llavors, es donen cursos per crear petites empreses en diverses especialitats: tall i confecció, administració de la llar, cuina fonamental, rebosteria, fleca, arranjaments florals, flors artificials, pinyateria, brodat a màquina, etc. Avui dia, s'ofereixen 15 tallers diferents perquè les alumnes aprenguin un ofici i puguin fer-se un futur. A més, acabat el període de formació, poden demanar assessorament i participar en cursos d'actualització.

Junkabal compta també amb una clínica odontològica i programes nutricionals per a mares i nens. En tots aquests anys han passat per les seves aules més de 100.000 persones, moltes de les quals també s'han beneficiat o es beneficien de les activitats de formació cristiana.

Per a més informació, es pot consultar el web: www.junkabal.edu.gt

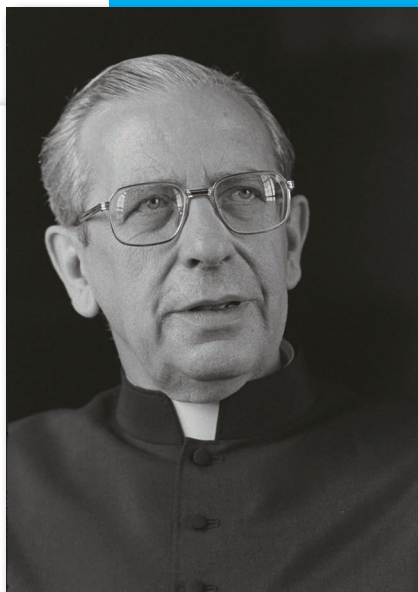

Oració

Resar al beat Àlvar del Portillo

*Déu Pare misericordiós,
que concedíreu al beat Àlvar, bisbe,
la gràcia de ser, amb l'ajut de la Mare de Déu,
un pastor exemplar en el servei a l'Església
i fill i successor fidelíssim de sant Josepmaria,
fundador de l'Opus Dei:
feu que jo sàpiga també respondre amb fidelitat
a les exigències de la vocació cristiana,
transformant tots els moments
i les circumstàncies de la meua vida
en ocasió d'estimar-vos,
i de servir el Regne de Jesucrist.
Digneu-vos atorgar la canonització del beat Àlvar,
i concediu-me per la seva intercessió el favor
que us demano... (demanau).
Amén.*

Parenostre, avemaria i glòria.

Aquest Full informatiu es distribueix gratuïtament. Els qui vulguin col·laborar, amb les seves almoines, en les despeses d'edició d'aquesta publicació, poden enviar els donatius a **l'Asociación de Cooperadores del Opus Dei**, carrer Alcántara 59, 6è D 28006 Madrid

També es poden enviar per transferència al compte bancari de l'Asociación de Cooperadores del Opus Dei amb IBAN número ES53 2100 1547 7502 0024 4065 i BIC, CAIXESBBXXX a La Caixa, agència urbana del carrer Cartagena, 4, 28028 Madrid; o per altres mitjans.

www.alvarodelportillo.org
Correu electrònic:
ocs.es@opusdei.org

Imprimatur:
Mons. Javier Echevarría,
prelat de l'Opus Dei

Idea gràfica:
MCM Srl - Firenze
Maquetació:
Daniele Rettori